

Čís. 11991.

Předpisu § 406 c. ř. s. jest použití i na bolestné za bolesti, jež se dostavily od podání žaloby až do vynesení rozsudku prvního soudu.

(Rozh. ze dne 14. října 1932, Rv II 322/31.)

Žalobkyně byla dne 9. května 1930 zasažena a poraněna automobilem žalovaného. Žalobou, zadanou na soudě dne 10. května 1930, domáhala se žalobkyně na žalovaném bolestného 50.000 Kč. Procesní soud první stolice přisoudil rozsudkem ze dne 15. prosince 1931 žalobkyni bolestné 24.700 Kč vzhledem k bolestem, jež žalobkyně vytrpěla prvých 49 dnů po úrazu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Nehledíc k tomu, že pro splatnost nároku není rozhodná podle § 406 c. ř. s. doba podání žaloby, nýbrž doba rozsudku, nemá odvolatelův názor o předčasnosti žaloby v zákoně vůbec opory.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Odvolací soud právem vyvrátil dovolatelovu výtku předčasnosti žaloby poukazem k ustanovení § 406 c. ř. s. Dovolatel sám přiznává, že nárok žalobkyně na bolestné v době podání žaloby byl existentním, ovšem podle jeho vývodů jen za jeden den, takže nemohlo býti přisouzeno žalobkyni nic více než přiměřené bolestné za jeden den. Ustanovení § 406 c. ř. s. jest všeobecným předpisem a vyslovuje, že, co do splatnosti plnění, musí rozsudek zníti podle stavu věci v době, kdy byl vydán. Vyšlo-li v souzeném případě za řízení na jevo, že nárok žalobkyně jest oprávněn, jest tím zároveň dovedeno, že nabyl dodatečně včasné i formální oprávněnosti, byť i v době podání žaloby nebyl ještě oprávněn nebo nebyl oprávněn v tom rozsahu, jak byl přiznán. Ostatně žalobkyně již v žalobě poukázala na prozatímnost žalobního žádání a v protokolu ze dne 12. prosince 1930 svůj nárok žalobní v podrobnostech jí již známý uplatnila. Příčilo by se zajisté zásadě procesní hospodárnosti, v níž má původ předpis § 406 c. ř. s., vylučovati použití tohoto zákonného ustanovení v rozepřích o bolestné a odmítati konečné vyřízení věci k rozhodnutí zralé bez nutkavého důvodu (srovnej v tom smyslu rozh. č. 285 sb. n. s.).

Čís. 11992.

Pro určení příslušnosti říšsko-německého soudu podle tuzemských zákonů ve smyslu vládní vyhlášky č. 131/1924 sb. z. a n. a § 328 č. 1 něm. c. ř. s. je rozhodné, zda měl povinný nárok v Německu, aniž záleží na tom, zda povinný podal žalobu k uskutečnění tohoto nároku.

Otázku příslušnosti říšsko-německého soudu podle tuzemských zákonů zkoumá soud povolující exekuci v tuzemsku samostatně, nejso vázán názorem říšsko-německého soudu.

Zameškání roku před říšsko-německým soudem neznamená pro tuzemský soud povolující exekuci doznání příslušnosti říšsko-německého soudu podle tuzemských zákonů povinným. Za průkaz této příslušnosti nelze považovati pouhé vlastní všeobecné, skutkově a právnicky nedoložené tvrzení vymáhajícího věřitele v žalobě u říšskoněmeckého soudu, třebaže zůstalo následkem zameškání povinného nepopřené.

Zda povinný má v Německu nárok, který je jměním ve smyslu § 99 j. n., jest posouditi podle říšsko-německého práva potud, pokud tímto právem jest nárok určen. K průkazu nároku však nestačí jen tvrzení vymáhajícího věřitele, nýbrž jest na něm, by prokázal skutkově předpoklady nároku. K tomuto průkazu nestačí potvrzení říšsko-německého soudu, že nárok povinného plynul ze žalobního přednesu, jenž platí za doznáný následkem jeho zameškání.

(Rozh. ze dne 15. října 1932, R I 660/32.)

Soud první stolice zamítl návrh na povolení exekuce na základě rozsudku obvodového soudu v Drážďanech. D ů v o d y: Rozsudek říšsko-německý, podle něhož se žádá o exekuci, nelze podle § 328 něm. soud. řádu uznati za vyneseny soudem podle zdejších zákonů příslušným, zejména nebylo soudu, který exekuci má povolit, vykázáno písemně, že mezi stranami bylo ujednáno, že smlouva má býti splněna v Drážďanech (§ 88 I. j. n.). Okolnost, že Dr. S., proti němuž se exekuce navrhuje, měl v době podání žaloby v Drážďanech majetek, se ani ne tvrdí, tím méně osvědčuje, nebo prokazuje (§ 99 j. n.) a soud věci obtížené podle § 91 zdejší jurisdikční normy tu vůbec nepřichází v úvahu vzhledem ku předmětu sporu. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil, poukávav ke správným důvodům prvního soudu, k nimž d o d a l: Pokud se stěžovatel odvolává na to, že obvodový soud v Drážďanech byl příslušným, ježto splništěm původní obligace byl podle § 269 něm. obč. zák. Langebrück jakožto bydliště tehdejšího zavázaného dlužníka R-a v době vzniku obligace, a že toto splniště platí i pro nynějšího povinného, jenž převzal jako osobní dlužník závazek R-ův, jest poukázati k tomu, že místo splnění obligace určené zákonem — § 269 něm. obč. zák. má podobné ustanovení jako § 905 obč. zák. — nestačí k odůvodnění příslušnosti soudu, v jehož obvodu jest zákonné splniště, ježto § 88 první odstavec j. n. má na mysli výslovnou dohodu o splništi, při čemž musí tato úmluva býti prokázána listinou. Mimo to nesměl se soud exekuci povolující spokojiti s tvrzením vymáhající strany, že obvodový soud v Drážďanech byl příslušným jako soud splniště, nýbrž musil míti po ruce listinný průkaz ve smyslu § 88 první odstavec j. n., ana tato listina nebyla již ve sporu předložena (čís. 7736 sb. n. s.). Ježto tato listina nebyla k exekuční žádosti připojena, nebylo k tvrzenému důvodu příslušnosti přihlížeti. Ani důvodu příslušnosti podle § 91 j. n. tu není, poněvadž se žalobou nebylo domáháno současně ani zástavního práva ani výmazu zástavního práva a vůbec nejde o žádnou ze žalob uvedených v tomto paragrafu. Co se týče důvodu příslušnosti obvodového soudu v Drážďanech podle § 99 j. n., jest poukázati k tomu, že by byla musila vymáhající strana prokázati, že žalovaný, nynější povinný,

měl v době podání žaloby u cizozemského soudu v Německu jmění. V tom ohledu nestačí tvrzení, že žalovaný má proti nynějšímu vlastníku označeného pozemku nárok na sprostění ze závazku z důvodu zhodnocení pohledávky vymáhající strany, po případě na placení příspěvku, neboť tento nárok nebyl v době podání žaloby na zjištění povinnosti žalovaného ke zhodnocení pohledávky vymáhající strany ještě existentní, ježto v této době nebylo ještě jisto, zda bude žalovaný uznán povinným k zhodnocení a bude-li mít nárok postížení proti nynějšímu vlastníku nemovitosti. Nelze proto říci, že žalovaný měl v době podání žaloby v Německu jmění, an nárok, jeho udánlivé jmění v Německu tvořící, byl co do vzniku závislým na výsledku sporu o této žalobě. Názor stěžovatelův, že se obvodový soud v Drážďanech stal příslušným tím, že žalovaný nepřislušnost tohoto soudu ve sporu nenamítl, byl by správný jen, kdyby se žalovaný byl pustil do jednání o věci hlavní, aniž namítl nepřislušnost (§ 104 třetí odstavec, j. n.), není ale správným v tomto případě, kde se žalovaný do jednání o hlavní věci nepustil a byl odsouzen rozsudkem pro zmeškání.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nezáleží na tom, zda nárok žalobkyně nebyl závislý na podání žaloby. Pro určení příslušnosti německého soudu podle tuzemských zákonů ve smyslu vládní vyhlášky č. 131/24 a § 328 č. 1 něm. c. ř. s. je rozhodné, zda měl povinný nárok v Německu, jímž bylo založeno sudiště majetku podle tuzemského práva, t. j. podle § 99 j. n. Při tom by nezáleželo na tom, zda povinný podal žalobu k uskutečnění tohoto nároku. Ale mylný je názor stěžovatelky, že nárok zakládající podle jejího názoru sudiště majetku platí za doznáný i pro posouzení otázky příslušnosti zdejším soudem podle tuzemského práva proto, že povinný nepopřel tvrzení vymáhající věřitelky (žalobkyně) v její žalobě o zhodnocení hypoteky u německého soudu, jímž odůvodňovala příslušnost německého soudu sudištěm majetku. Otázku příslušnosti německého soudu podle tuzemských zákonů zkoumá soud povolující exekuci v tuzemsku samostatně a není vázán názorem německého soudu. Zameškání roku před německým soudem neznamena pro tuzemský soud exekuci povolující doznání příslušnosti německého soudu podle tuzemských zákonů povinným. Vymáhající věřitel jest podle §§ 55 a 82 třetí odstavec ex. ř. povinen prokázati podmínky pro povolení exekuce na základě cizozemského exekučního titulu, tedy i příslušnost cizozemského soudu podle tuzemských zákonů. Za průkaz této příslušnosti nelze však považovati pouhé vlastní všeobecné, skutkově a právnicky nedoložené tvrzení vymáhajícího věřitele v žalobě u cizozemského soudu, třeba zůstalo ve sporu v Německu následkem zameškání povinného nepopřeno. Domněnka, že tvrzení žaloby při zameškání žalovaného platí za pravdivé, účinkuje jen pro spor před německým soudem, ale neváže soud exekuci povolující v tuzemsku. Proto bylo na vymáhající věřitelce, by jinak prokázala, že jsou tu podmínky příslušnosti německého soudu. Zda povinný má nárok na náhradu, který je jměním ve smyslu § 99 j. n., jest posou-

dití podle německého práva potud, pokud tímto právem jest nárok určen, ale k průkazu nároku toho nestačí pouhé tvrzení vymáhajícího věřitele, nýbrž jest na něm, by prokázal skutkové předpoklady nároku, tedy zejména, že nemovitostí nabyta třetí osoba, a, proč je postihem zavázána povinnému k náhradě podle německého práva. Vymáhající věřitelka neprokázala však příslušnost německých soudů podle tuzemských zákonů takovým výkazem. Potvrzení německého soudu, že nárok povinného plynul ze žalobního přednesu, jenž platí za doznany následkem jeho zameškání, nemůže ještě nahraditi pro zdejší soud, jenž existenci nároku zkoumá samostatně, průkaz skutečností onen nárok odůvodňujících, totiž, že podle německého práva nabytí nemovitosti od povinného stalo se za takových podmínek, že onen nabyvatel povinnému ručí postihem pro jeho závazek na zhodnocení hypoteky.

Čís. 11993.

Povinnému nelze uložit vyjevovací přísahu (§ 47 ex. ř.), má-li movité věci exekucí dosud nepostižené, jež jsou vymáhajícímu věřiteli známé a o nichž není zcela jasno, zda nedostačují k uspokojení vymáhané pohledávky, ať pro nepatrnost ceny nebo pro předchozí zástavní práva jiných věřitelů nebo pro nároky třetími osobami na ně činěné.

(Rozh. ze dne 15. října 1932, R I 769/32.)

Vymáhající věřitel podal proti povinnému návrh na ustanovení roku podle § 47 ex. ř. odůvodňuje ho tím, že soudní mobilární exekuce proti povinnému zůstala bezvýslednou, poněvadž třetí osoba uplatnila vlastnický nárok na zabavené věci. Při roku k výslechu o tomto návrhu vznesl právní zástupce povinného proti navrhovanému vyjevovacímu řízení námitky z důvodu, že dlužník jest majetný, jsa vlastníkem kamenického závodu. **P r v ý s o u d** námitky ty neuznal, uváděje, že bezvýslednost exekuce, která jest podmínkou § 47 ex. ř., jest prokázána, a to, že dlužník snad je majetný, jest nerozhodné, neboť za tím účelem byla vyjevovací přísaha navržena, by vymáhající věřitel zvěděl o pramenu úkoje. **R e k u r s n í s o u d** zamítl návrh vymáhajícího věřitele na ustanovení roku podle § 47 ex. ř. **D ů v o d y:** Ze zvláštní povahy vyjevovací přísahy jako podpůrného prostředku donucovacího (viz Neumannův komentář k § 47 ex. ř.), »jako nejzazšího a nejkrajnějšího exekučního prostředku, jenž se těžce dotýká dlužníka« (sb. n. s. čís. 10827), — který má býti jedním z posledních exekučních zákroků proti povinnému, když se úplné uspokojení vymáhané pohledávky z přístupného jmění (movitého) dlužníkovy nezdařilo (sb. n. s. čís. 3583), vyplývá, že vyjevovací řízení může býti zahájeno jen, zůstal-li výkon exekuce pro peněžité pohledávky bezvýsledný proto, že u dlužníka nebyly nalezeny věci movité, exekuci podrobené (sb. n. s. čís. 3167, judikát čís. 227 a j.) nebo byly nalezeny jen věci, nedostačující k uspokojení vymáhajícího věřitele, ať pro nepatrnou hodnotu nebo pro předchozí zástavní práva jiných věřitelů. Výpočet tento jest výčetný (taxativní) (sb. n. s. čís. 6243, 10827). Předpokladem vyjevovací přísahy jest tudíž nezbytně skutečná marnost